

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
sekmadienio rytinė sesija, 2008 m. balandžio 6 d.

Gimimas iš naujo

Vyresnysis D. Todas Kristofersonas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Dvasinis atgimimas kyla iš tikėjimo Jėzumi Kristumi, kurio malonė mus ir keičia.

Prieš penkiolika metų pirmą kartą stovėjau prie Tabernakulio tribūnos kaip naujas patvirtintas Septyniasdešimties narys. Buvau 48-rių metų, tankiais tamsiai rudais plaukais. Maniau, kad supratau, ką reiškia jaustis netinkamu. Po penkių minučių kalbos mano marškiniai buvo šlapi nuo prakaito. Tai buvo sunkus išmėginimas. Šiandien žvelgdamas atgal matau tai kaip malonų patyrimą.

Per tą sesiją, kai prezidentas Dyteris F. Uchdorfas ir vyresnysis Deividas A. Bednaris buvo palaikyti kaip Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariai, gavau liudijimą apie dievišką jų pašaukimą prigimtį. Tą akimirką taip pat gavau supratimą, kad Viešpaties Jėzaus Kristaus apaštalo pašaukimas ir tarnystė yra nepaprastai šventi. Negaliu žodžiais išreikšti to supratimo, nes Dvasia be žodžių jį perdavė mano dvasiai. Mąstydamas apie tai išgyvenu tokių gilų nuolankumą, kokio iki šiol nebuvau patyręs. Meldžiu Dangiškąjį Tėvą kaip visada palaikyti mane, kad galėčiau atitikti reikalavimus, kurie žymiai viršija mano prigimtinius sugebėjimus, ir galėčiau susitelkti į aplinkinius, prarasdamas save dėl tarnavimo jums. Pasitikiu Juo ir žinau, kad Jo malonė yra pakankama, taigi aš besąlygiškai pašvenčiu viską, ką turiu, ir viską, kuo esu, Dievui ir Mylimam Jo Sūnui. Taip pat pašvenčiu save, savo ištikimybę, savo tarnavimą ir savo meilę Pirmajai prezidentūrai ir savo broliams iš Dvylikos Kvorumo.

Mano patriarchaliniame palaiminime, kurį būdamas 13-os gavau iš savo mylimo senelio, yra toks sakiny: „[Tavo Dangiškasis Tėvas] pasiuntė tave šiuo paskutiniu ir šlovingu evangelijos laikotarpiu, kad galėtum gimti naujoje ir nesibaigiančioje sandoroje geriems, teisiems gimdytojams.“ Su giliausiu dėkingumu pripažįstu, jog tai buvo pats svarbiausias palaiminimas mano gyvenime. Reiškiu pagarbą savo gimdytojams ir su meile pripažįstu, kad lieku skolingas jiems ir jų gimdytojams bei ankstesnėms kartoms. Kartą, gana greitai po mano pašaukimo į Septyniasdešimties kvorumą, stovėjau prie vieno tokio protėvio kapo, kuris mirė prieš man gimstant. Kai pagalvojau, kokias aukas jam ir jo šeimai teko sudėti dėl to, kad priėmė sugražintąją Jėzaus Kristaus evangeliją, mano širdį užliejo dėkingumas bei ryžtas gerbti jo ir po jo gyvenusių žmonių pasiaukojimą, kurie gyveno dorai ir liko ištikimi Dievui bei evangelijos sandoroms.

Prie savo palaiminimų taip pat priskiriu brangius savo brolius ir jų sutuoktinius, kurie kaip tik šiandien yra čia. Mudu su žmona turime keturis sūnus ir dukterį. Vyresnieji vaikai susituokę su nuostabiais sutuoktiniais, o jauniausiasis sūnus netrukus ves puikią merginą. Mylime juos bei savo anūkus ir esame dėkingi už tai, kaip jie laimina mūsų gyvenimus savo ištikimybe Gelbėtojui ir Jo evangelijai. Visą vainikuoja mano žmona Ketī, mūsų namų kūrėja, mano gyvenimo šviesa,

patikima ir išmintinga bendražygė, kupina dvasinės nuojautos, gero humoro, geranoriškumo ir tikrosios meilės. Negaliu apsaityti, kaip ją myliu, ir tikiuosi ateityje parodyti tai įtikinamiau.

Buvau palaimintas galėdamas, kaip jaunas misionierius, tarnauti Argentinoje, globojamas dviejų nepaprastų misijos prezidentų ir jų žmonių. Dėkoju Dievui už jų įtaką man, kuri išliko ilgam. Man baigus teisės mokyklą, mudu su Ketii ir mūsų vaikais gyvenome Merilendo, Tenesio, Virdžinijos ir Šiaurės Karolinos valstijose, o dabar gyvename Jutoje. Tris brangius metus praleidome Meksikoje. Visose šiose vietose buvome palaiminti brangiais draugais Bažnyčioje ir už jos ribų, kurie mylėjo, mokė ir draugavo su mumis bei mūsų vaikais ir toliau tai daro. Naudojuosi proga viešai išreikšti padėką visiems jiems.

Be galo myliu savo brolius iš Septyniadešimties ir Pirmininkaujančios vyskupijos. Džiaugiuosi, kad nuolatinė tarnystė leis man būti arti jų ir kad dažnai galėsime tarnauti drauge. Atsiskleidžiantys mūsų laikų apreiškimai, kurie suformavo Septyniadešimties kvorumą Bažnyčioje, yra vienas iš nuostabiausių ir galbūt nepakankamai vertinamų stebuklų pastarųjų dienų Viešpaties darbo istorijoje. Septyniadešimties nariai turi lemiamą reikšmę dabartinio ir artimiausių metų darbo sėkmei. Jaučiuosi nepaprastai pagerbtas, kad mano vardas kažkada buvo tarp jų. Telaimina jus Dievas mano broliai.

Noriu jums paliudyti apie Jėzų Kristų, Dievo Sūnų, ir Jo begalinę, apmokančią auką. Tam panaudosiu atsitikimą, kurį patyriau gyvendamas Tenesio valstijoje. Vieną vakarą man į namus paskambino nepažįstamas džentelmenas. Jis prisistatė esąs neseniai išėjęs į pensiją kito tikėjimo dvasininkas ir paprašė kitą sekmadienį privačiai susitikti su juo. Kai susitikome, mano svečias nuoširdžiai pasakė, kad jis atėjo iš susirūpinimo mano siela. Jis išsitraukė iš portfelio gana ilgą sąrašą Naujojo Testamento citatų ir pasakė, kad nori peržvelgti jas su manimi ir pažiūrėti, ar galės padėti man tapti išgelbėtam. Buvau kiek nustebintas jo tiesmukiškumo, bet jaučiau, kad jis nuoširdus, ir buvau sujaudintas širdingo jo rūpesčio manimi.

Mudu su svečiu kalbėjome daugiau kaip valandą. Jis mielai leido ir man kai ką paaiškinti apie savo tikėjimą bei skaitė su manimi kai kuriuos mokymus iš Mormono Knygos, kurios nepažinojo. Atradome, kad daugeliu dalykų tikėjome taip pat, bet kai kuriais ne. Mes susidraugavome ir prieš jam išeinant drauge pasimeldėme. Man įsiminė mūsų pokalbis apie gimimą iš naujo. Būtent dvasinis atgimimas per Jėzų Kristų yra mano liudijimo apie Jį kontekstas.

Pats Jėzus sakė, kad norėdamas įeiti į Dievo karalystę, žmogus turi gimti iš naujo – gimti iš vandens ir Dvasios (žr. Jono 3:3–5). Jo mokymas apie fizinį ir dvasinį krikštą padeda mums suprasti, kad šiam mus pakeičiančiam atgimimui – prigimtinio žmogaus pavertimui šventuoju – reikia ir mūsų pačių veiksmų, ir Dievo galios veikimo (žr. Mozijo 3:19). Paulius gimimą iš naujo apibūdino tokiais paprastais žodžiais: „Taigi, kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys.“ (2 Korintiečiams 5:17.)

Apsvarstykime du pavyzdžius iš Mormono Knygos. Likus maždaug šimtmečiui iki Kristaus gimimo, karalius Benjaminas mokė savo žmones apie Gelbėtojo atėjimą ir Apmokėjimą. Viešpaties Dvasia taip smarkiai pakeitė žmones, kad jie tapo „nebelinkę daryti pikta, bet linkę nuolat daryti gera“ (Mozijo 5:2). Dėl savo tikėjimo į Kristų, jie sakė: „Ir mes norime sudaryti sandorą su savo Dievu, kad vykdysime jo valią ir būsime paklusnūs jo įsakymams... *per visas likusias savo dienas*.“ (Mozijo 5:5.) Karalius atsakė: „Dėl sandoros, kurią sudarėte, jūs būsite vadinami Kristaus vaikais, jo

sūnumis ir dukromis; nes štai šiandien jūs dvasiškai užgimėte jam; nes sakote, kad jūsų širdys pakeistos per tikėjimą jo vardu.“ (Mozijo 5:7; t. p. žr. DS 76:24.)

Almos atvejis taip pat yra pamokantis. Kai jis ir jo bendražygiai vaikščiojo siekdami sunaikinti Kristaus Bažnyčią, juos sudraudė angelas. Tada Alma išgyveno tris dienas ir naktis, kurias jis taip apibūdino: „Buvau kankinamas amžinos kankynės... Taip, aš prisiminiau visas savo nuodėmes ir nedorybes, dėl kurių buvau kankinamas pragaro kančiomis.“ (Almos 36:12–13.) Galiausiai, kai, pasak jo, atgailavo „kone iki mirties“ (Mozijo 27:28), jam į galvą atėjo maloni žinia apie Jėzų Kristų ir Jo Apmokėjimą. Alma maldavo: „O Jėzau, tu Dievo Sūnau, pasigailėk manęs, kuris esu karčiojoje tulžyje ir aprištas amžinomis mirties grandinėmis.“ (Almos 36:18.) Jam buvo atleista, ir jis atsistojo ir viešai išpažino:

„Aš atgailavau už savo nuodėmes ir Viešpaties buvau išpirktas; štai aš užgimiau iš Dvasios. Ir Viešpats sakė man: Nesistebėk, kad visa žmonija, taip, vyrai ir moterys, visos tautos, giminės, liežuviai ir liaudys turi užgimti iš naujo; taip, užgimti iš Dievo, atsiversti iš savo kūniškos ir puolusios būsenos į teismo būseną, būdami išpirkti Dievo, tapdami jo sūnumis ir dukromis. Ir taip jie tampa naujais kūriniais.“ (Mozijo 27:24–26.)

Mąstydami apie šiuos pavyzdžius ir kitas Raštų ištraukas suvokiame, kad dvasinis atgimimas kyla iš tikėjimo Jėzumi Kristumi, kurio malonė mus ir keičia, tiksliau tai ir yra tikėjimas į Kristų, kaip Apmokėtoją, Išpirkėją, kuris gali pašalinti nuodėmes ir padaryti žmogų šventą. (Žr. Mozijo 4:2–3).

Kai toks tikras tikėjimas įsišaknija žmoguje, jis neišvengiamai veda į atgailą. Amulekas mokė, kad Gelbėtojo auka „atneš išgelbėjimą visiems tiems, kurie tikės jo vardą; ir tai yra šitos paskutinės aukos tikslas – įgyvendinti gailestingumo vidų, kuris pergali teisingumą ir sukuria pagrindą žmonėms *turėti tikėjimą atgailai*“ (Almos 34:15, kursyvas pridėtas).

Tačiau, kad būtų visiška, atgaila turi būti sujungta su paklusnumo sandora. Tai sandora, kurią Benjamino žmonės išreiškė taip: „vykdysime Dievo valią ir būsimė paklusnūs Jo įsakymams“ (Mozijo 5:5). Tai sandora, paliudijama krikštu vandenyje (Mozijo 18:10), kartais Raštuose dar vadinama „atgailos krikštu“, arba „krikštu atgailai“, kadangi tai mūsų atgailos aukščiausias taškas, viršūnė (žr. pavyzdžiui, Apaštalų darbų 19:4; Almos 7:14; 9:27; DS 107:20).

Tada, kaip yra pažadėjęs, Viešpats krikštija mus ugnimi ir Šventąja Dvasia (žr. 3 Nefio 9:20). Nefis tai išreiškė taip: „Nes vartai, pro kuriuos turite įeiti, yra atgaila ir krikštas vandeniui; ir tada ateina jūsų nuodėmių atleidimas ugnimi ir Šventąja Dvasia.“ (2 Nefio 31:17.)¹ Po to, kai taip pasiklojėme „nuopelnais to, kuris yra galingas išgelbėti“, tampame „atgaivinti vidiniame žmoguje“ (Mozės 6:65) ir jei dar neatgimę iš naujo, tai tikrai gerokai pažengę dvasinio atgimimo keliu.

Dabar Viešpats įspėja, kad būtume budrūs, kadangi „įmanoma žmogui ir atpulti nuo malonės“ (DS 20:32–34), netgi pašventintiems (žr. 32–34 eil.). Nefis patarė: „Turite veržtis pirmyn, būdami nepajudinami dėl Kristaus, turėdami tobulą vilties skaistumą ir meilę Dievui bei visiems žmonėms. Todėl, jei veršitės pirmyn, sotindamiesi Kristaus žodžiu, ir ištersite iki galo, štai, taip sako Tėvas: Jūs turėsite amžinąjį gyvenimą.“ (2Nefio 31:20.)

Jums gali kilti klausimas: „Kodėl tas didysis pokytis manyje nevyksta greičiau?“ Turite atminti, kad nepaprasti karaliaus Benjamino žmonių, Almos ir kai kurių kitų pavyzdžiai Raštuose

yra būtent tokie – nepaprasti, o ne tipiški.² Daugumai iš mūsų pokyčiai vyksta palaipsniui ir lėtai. Gimimas iš naujo, skirtingai nuo mūsų fizinio gimimo, yra daugiau procesas nei įvykis. Dalyvavimas šiame procese yra pagrindinė mirtingumo prasmė.

Antra vertus, nepateisinkime save dėl atsainių pastangų. Neleiskime sau pasilikti nė trupučio polinkio daryti pikta. Kiekvieną savaitę vertai priimkime sakramentą ir toliau remkimės Šventąja Dvasia raudami paskutinius savo netyrumo likučius.

Liudiju, kad ums toliau einant dvasinio atgimimo keliu, Jėzaus Kristaus apmokėjimo malonė pašalins jūsų nuodėmes ir tų nuodėmių žymes jūmyse, pagundos praras savo patrauklumą ir per Kristų jūs tapsite šventi, kaip Jis ir mūsų Tėvas yra šventi.

Pažįstu Jėzų Kristų, kaip gyvą, prisikėlusį Dievo Sūnų. Žinau, „kad išteisinimas mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus malone yra teisingas ir tikras; ... kad pašventinimas mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus malone yra teisingas ir tikras visiems tiems, kurie myli Dievą ir jam tarnauja visa savo galia, protu ir stiprybe“ (DS 20:30–31; taip pat. žr. Moronio 10:32–33).

Džiaugiuosi, kad likusį savo gyvenimą galėsiu nuolat skelbti Kristų, skelbti gerąją naujieną apie Kristų visame pasaulyje. Liudiju apie Dievo, mūsų Dangiškojo Tėvo, realumą ir meilę, kuriam Jėzus atidavė visą šlovę. Myliu pranašą Džozefą Smitą ir liudiju apie jį. Dėl to, kad asmeniškai bendravo su Viešpačiu, kad išvertė ir išleido Mormono Knygą, ir užantspaudavo savo liudijimą kankinio krauju, Džozefas tapo žymiu liudytoju apie Jėzaus Kristaus, kaip dieviško Išpirkėjo, tikrąją esmę. Jėzus neturėjo geresnio liudytojo ir draugo nei Džozefas Smitas. Liudiju apie prezidento Tomo S. Monsono pašaukimą pranašu ir Jėzaus Kristaus Bažnyčios prezidentu šiais laikais ir pažadu savo ištikimybę jam šiame šventame pašaukime. Pareiškiu, jog tikrai žinau, kad priklausome Tėvui ir Sūnui bei meldžiu, kad jie nuolat laimintų mus visus. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Dar pačioje pradžioje Dievas šių dalykų mokė Adomą. Jis sakė Adomui: „Kadangi jūs buvote pagimdyti į pasaulį per vandenį ir kraują, ir dvasią, kuriuos aš padariau, ir taip iš dulkių tapote gyva siela, lygiai taip jūs turite užgimti iš naujo į dangaus karalystę iš vandens ir Dvasios ir būti apvalyti krauju, būtent mano Viengimio krauju; kad būtumėte pašventinti nuo visos nuodėmės ir ... nes vandeniui jūs įvykdote įsakymą; Dvasia jūs išteisinami ir krauju jūs pašventinami.“ (Mozės 6:59–60.) Kitaip sakant, atgailos krikštas vandeniui veda į Dvasios krikštą. Dvasia atneša apmokančią Kristaus malonę, kurią simbolizuoja Jo kraujas, tiek mūsų nuodėmėms atleisti, tiek pašventinti mus nuo nuodėmės pasekmių. Taip tampame švarūs ir šventi priešais Dievą.

Raštuose rašoma, kad „Adomas šaukėsi Viešpaties ir buvo pagautas Viešpaties Dvasios, ir nuneštas į vandenį, ir paguldytas po vandeniu, ir iškeltas iš vandens. Ir taip jis buvo pakrikštytas, ir Dievo Dvasia nusileido ant jo, ir taip jis užgimė iš Dvasios ir tapo atgaivintas vidiniame žmoguje. Ir jis išgirdo balsą iš dangaus, sakantį: Esi pakrikštytas ugnimi ir Šventąja Dvasia... Štai, tu esi viena manyje, Dievo sūnus; ir taip visi gali tapti mano sūnumis [ir dukromis]“ . (Mozės 6:64–66, 68).

2. Žr. Ezra Taft Benson, “A Mighty Change of Heart,” *Tambuli*, Mar. 1990, p. 2–7.